

Arrest

nr. 298 706 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die beweert van Cubaanse nationaliteit te zijn, reist vanuit Cuba op 11 oktober 2023 naar Dubai, met tussenstop in Brussel. Op 12 oktober 2023 dient zij in de transitzone van de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag wordt beslist tot afgifte van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, het Caricole-transitcentrum te Steenokkerzeel.

1.2. Op 21 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster op 23 november 2023 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Cubaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Havana. U verbleef tot aan de geboorte van uw dochter in 2020 bij uw grootouders. Omdat het huis van uw grootouders in slechte staat was besloot u te verhuizen. Op 1 februari 2020 kende de Cubaanse overheid u een woning toe in Industria te Havana om met uw jonge kind te verblijven. U bleef zorgen voor uw grootmoeder die nog alleen in haar woning achterbleef. Om die reden liet uw grootmoeder het huis aan u na toen ze overleed op 6 juli 2021. U bleef in de woning die de overheid u toekende wonen en uw nicht trok in in de woning van uw grootmoeder.

Op 11 juli 2021 nam u samen met uw zus G. H. R. D. L. C. (O.V.x.xxx.xxx) en uw partner D. C. Y. (O.V.x.xxx.xxx) deel aan een protestactie omwille van de lamentabele situatie in Cuba. U werd opgepakt en twee dagen later weer vrijgelaten samen met uw zus. Uw partner werd omwille van zijn deelname aan deze protestactie tot vijf maanden gevangenisstraf veroordeeld. Vanaf dat moment ontving u oproepingsbrieven om u aan te melden bij het politiekantoor tot aan uw vertrek uit Cuba. Op 5 september 2023 nam u opnieuw deel aan een protestactie omdat er vijf dagen lang geen elektriciteit was. Op 7 september 2023 werd u aangehouden in het kader van een lopend onderzoek tegen u. De Cubaanse overheid verdacht u van het kraken van een pand, het pand dat u op 1 februari 2020 toegewezen kreeg om in te wonen. U werd twee dagen vastgehouden waarna u op basis van een borg vrij kon komen. Op 30 september 2023 nam u opnieuw deel aan een protestactie tegen de Cubaanse dictatuur omdat er geen elektriciteit, water of gas beschikbaar was.

U had echter al in augustus 2023 besloten om het land te verlaten. Om deze reis te bekostigen moest u de voormalige woning van uw grootmoeder verkopen. Op 28 augustus 2023 ontmoette u de koper van uw huis, uw huis werd uiteindelijk verkocht op 11 september 2023. Op 11 oktober 2023 reisde u, samen met uw zus en partner, per vliegtuig naar België. U diende op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Cuba vreest u de rechtszaak tegen u in het kader van het kraken van een pand en opsluiting omdat u langer dan toegestaan uit het land bent weggeweest en omdat u eerder reeds werd opgevolgd door de Cubaanse autoriteiten.

Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: de Cubaanse identiteitskaart van u en Y., het paspoort van u en Y., de vliegtuigtickets van u en Y. en jullie toeristenvisum voor UAE. Daarnaast legt u het originele testament van uw grootmoeder neer, kopieën van de dagvaardingen die u van de Cubaanse autoriteiten ontving, een document aangaande de toekenning van uw woning, een foto van een computerscherm waarop uw strafblad te zien zou zijn, een foto genomen in de gevangenis, medische documenten opgemaakt in België, documenten aangaande R. H. en algemene nieuwsartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

U werd op 9 november 2023 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u niet voldeed aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied en aldus het grondgebied van België onrechtmatig trachtte binnen te komen (DVZ, beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats d.d. 12 oktober 2023) rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Ten eerste wordt opgemerkt dat u, uw zus R. en uw partner Y. geen zicht gaven op jullie onderlinge relaties en jullie levensomstandigheden in Cuba. Jullie algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor zwaar ondermijnd.

- Volgens uw verklaringen woonde u tot aan de geboorte van uw dochter in 2020 altijd bij uw grootouders, sindsdien woonde u alleen met uw dochter in het toegewezen huis te Industria (NPO, p.3-4). R. zegt dat u sinds uw vijftiende bij haar en uw moeder woonde. Ze voegt daaraan toe dat Y. ook bij jullie woonde de laatste twee jaar (NPO R., p.3). U ontkent nochtans ooit met andere personen, zoals uw partner of moeder, samengewoond te hebben (NPO, p.5). Y. beweerde dan weer dat hij officieel thuis woonde maar soms (in het vroegere huis van uw grootouders) eens bij u verbleef, en soms bij uw moeder overnachtte (NPO Y., p.11).
- U beweert dat u sinds een jaar een relatie hebt met Y.. Jullie maken veel ruzie en gingen zelfs eens uit elkaar. U benoemt het als een 'niet serieuze' relatie (NPO, p.8). Bovendien beweert Y. dat jullie reeds drie of vier jaar een koppel vormen – sinds uw dochter enkele maanden oud was – maar blijkt niet te weten of ze dan wel drie of vier jaar oud is (NPO Y., p.4, 12).
- Uw partner Y. weet niet of u wettelijk gescheiden bent van de vader van uw dochter (NPO Y., p.12). Nochtans beweert u sinds twee jaar officieel gescheiden te zijn (NPO, p.8).
- Y. beweert dat u één of twee jaar in het museum werkte en dat u er schilderwerken restaureerde of gids was en weet niet of u uw ontslag indiende (NPO Y., p.5). Uw zus weet dan weer te vertellen dat u vijf maanden voor de geboorte van uw kind startte met deze job en uw ontslag indiende twee dagen voor jullie vertrek (NPO R., p.5-6). U vertelt dat u vier jaar in het museum werkte als bewaker (NPO, p.7). U verklaart dat u naast die job nog andere jobs had (NPO, p.7), hetgeen Y. ontkent (NPO Y., p.5).

Ten tweede wordt opgemerkt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw deelname aan de protesten van 11 juli 2021, 5 september 2023 en 30 september 2023.

- U beweert dat u samen met uw zus en uw partner ging betogen op 11 juli 2021 (NPO, p.9). R. zegt eveneens dat jullie op 11 juli 2021 samen gingen (NPO R., p.6, 19). Y. verklaart dat jullie elkaar die dag niet zagen op de betoging (NPO Y., p.6).
- Bij de DVZ plaatsten jullie alle drie de betogingen op 11 juli 2020 in plaats van 2021 (Vragenlijst CGVS, dd.18.10.2023, pt.3.1).
- Bij de DVZ vermeldde u enkel uw deelname aan de betogingen op 11 juli 2020 en op 5 september 2023. U repte met geen woord over een betoging op 30 september 2023 (Vragenlijst CGVS, pt.3.1), zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel deed.
- De betoging op 5 september 2023 vond volgens R. plaats om 23 uur (NPO R., p.19), volgens Y. om 18 of 19 uur (NPO Y., p.17).
- Geen van jullie legden enige vorm van bewijs neer van jullie deelnames aan de protesten.

Ten derde kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende opsluiting en opvolging die zouden hebben plaatsgevonden. Bovendien leggen jullie dienaangaande tegenstrijdige verklaringen neer.

- U beweert dat u en uw zus op 11 juli 2021 werden opgepakt en twee dagen lang werden vastgehouden (NPO, p.9-10). Uw zus beweert dat jullie de volgende dag werden vrijgelaten. Uw zus vermeldde daarbij in tegenstelling tot u op geen enkele manier dat uw moeder een grote borgsom zou betaald hebben (NPO, p.9-10; NPO R., p.14).
- Y., die vijf maanden opgesloten zat, legt geen enkele vorm van bewijs neer van zijn opsluiting, veroordeling en vrijlating. Hij beweert dan wel te beschikken over een vrijlatingsbrief en dagvaardingen, maar dat die bij zijn vader liggen en deze die niet durft doorsturen (NPO Y., p.10-11). Nochtans begonnen

jullie reeds enkele maanden voor jullie vertrek met de voorbereiding ervan, en hadden jullie de intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het zou dan ook logisch zijn om dergelijke bewijsstukken mee te nemen bij vertrek.

- Y. vermeldde aanvankelijk dat u hem kwam bezoeken op bezoekmomenten (NPO Y., p.6), even later zegt hij dat u hem niet kwam bezoeken omdat u uw dochter had (NPO Y., p.15). U beweert dat u Y. niet ging bezoeken (NPO, p.9).
- Y. beweert dat hij pas na vier maanden op de hoogte werd gebracht dat hij werd veroordeeld tot vijf maandengevangenisstraf (NPO Y., p.11). Nochtans beweert u dat Y. u hiervan reeds acht of negen dagen na zijn arrestatie van op de hoogte bracht (NPO, p.16).
- Y. beweert dat hij na de arrestatie op 11 juli 2021 nog vele malen werden aangehouden (NPO Y., p.16). Over die aanhoudingen is Y. verder inconsistent. Op de vragenlijst van het CGVS staat te lezen dat Y. twee maanden voor dat interview werd gearresteerd en vijf dagen werd aangehouden (Vragenlijst CGVS, pt.3.1). Op het persoonlijk onderhoud verklaart hij dan weer dat hij nog zeven of acht keer werd opgepakt. Later verandert hij dat naar zes of zeven keer. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart hij op vijf verschillende dagen te zijn aangehouden (NPO Y., p.16-17). Uw zus R. stelt dat na zijn vasthouding op 11 juli 2021 Y. nooit meer werd gearresteerd (NPO R., p.22).
- De opvolging zoals R. die beschreef, waarbij ze wekelijks door het sectorhoofd werd opgezocht en een document moest ondertekenen, wordt door u of uw partner doorheen jullie verklaringen geenszins zo beschreven – terwijl jullie volgens R. op dezelfde manier werden opgevolgd (NPO R., p.15-16).
- U legt enkele kopieën van dagvaardingen van de politie neer, maar uw verklaringen hieromtrent stroken niet met de documenten. U verklaart uw eerste dagvaarding ontvangen te hebben op 11 juli 2021. U zou er drie of vier ontvangen hebben in 2021, twee in 2022 en twee in 2023 (NPO, p.11). Uit de documenten die u neerlegt blijkt dan weer dat uw eerste oproepingsbrief dateert van 13 april 2021, met andere woorden enkele maanden voor uw eigenlijke problemen startten door uw aanwezigheid op het protest op 11 juli 2021. Dit is allerm minst aannemelijk. Verder legt u oproepingsbrieven neer die respectievelijk dateren van 19.08.2021, 20.08.2021, 25.08.2021, 7.09.2021, 21.10.2021, 17.12.2021, 30.07.2023 en nog één van september 2023 (waarbij de dag niet leesbaar is). Dit strookt niet met uw verklaringen.

Ten vierde kan aan uw arrestatie op 7 september 2023 omwille van problemen met uw huis, dat u door de Cubaanse overheid was toegewezen, geen geloof worden gehecht.

- Zowel Y. als K. slagen er niet in de problemen die u had met betrekking tot het huis waar u verbleef op een correcte manier weer te geven. Ze stellen beiden dat u problemen kreeg aangaande het huis dat u erfde van uw grootouders, quod non (NPO Y., p.11-12, 19; NPO R., p.22).
- Zowel u als Y. verklaren dat u problemen kreeg hieromtrent in september 2023 (NPO, p.14; NPO Y., p.19). Uw zus beweert dan weer dat het twee maanden voor uw vertrek was, en daarna dat het twee maanden voor de verkoop van het huis was, i.e. eind mei 2023 (NPO R., p.22).
- U verklaart dat u twee dagen werd vastgehouden omwille van de woning (NPO, p.14). Volgens Y. zat u dan weer één dag vast (NPO Y., p.20) en volgens uw zus zat u vijf dagen vast (NPO R., p.22).
- Ter staving van uw vasthouding legt u een foto neer die u hebt getrokken vanuit de cel. Dat u uw telefoon in uw lichaam verstopte en op die manier binnensmokkelde, komt weinig aannemelijk over. Verder is te lezen in uw medische documenten, opgemaakt in België, dat u zich in een cel bevond, nota bene zonder ramen, met 12 à 15 anderen (zie medisch onderzoek dd.7.11.2023). Dat u een foto neerlegt waar uzelf op te zien bent voor een raam strookt dan ook niet met die beweringen.
- De foto van een computerscherm waar uw strafblad op te zien zou zijn kan evenzeer niet als ondersteunend bewijs dienen. De foto is onduidelijk en mist context om als afdoende bewijs te kunnen gelden.

Ten vijfde zijn uw verklaringen omtrent de organisatie van uw vertrek niet aannemelijk.

- Y. beweerde dat jullie werden ondervraagd bij vertrek (NPO Y., p.19), u en uw zus ontkenden dit (NPO,p.17).
- Het gegeven dat jullie de reis begonnen te regelen in augustus 2023, dus voor de protesten in september en voor de rechtszaak tegen u, wil zeggen dat er geen concrete aanleiding was voor jullie vertrek.

Waar u **ten slotte** stelt dat u niet kan terugkeren uit vrees opgesloten te worden omwille van jullie ‘illegaal’ vertrek (NPO, p.7; NPO Y., p.9; NPO R., p.14), dient gewezen te worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen ‘repatriëringsprocedure’ die Cubanen toelaat ook na afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben, worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd al bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Uw vliegtickets en reisdocumenten tonen uw reisweg aan, die hierboven werd besproken. De artikels over de algemene situatie in Cuba handelen niet over uw persoonlijke situatie. De informatie over de heer Reynaldo Hatén heeft geen band met uw persoonlijk relaas. Het testament en het document betreffende de toekenning van uw woning zijn een indicatie van het feit dat u het huis van uw grootmoeder nagelaten kreeg. Dit houdt evenwel geen verband met uw vrees bij terugkeer naar Cuba.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In haar verzoekschrift betwist verzoekster vooreerst dat de verwerende partij zich ten onrechte beroept op artikel 57/6/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet motiveert door te stellen dat zij niet voldeed aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied en aldus het grondgebied van België op onrechtmatige wijze trachtte binnen te komen. Dergelijke motivatie wordt, aldus verzoekster, evenwel niet vermeld onder de gevallen, zoals op limitatieve wijze voorzien in artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werpt verder op dat zij ook helemaal niet getracht heeft het grondgebied op illegale wijze te betreden, doch dat zij onmiddellijk bij haar aankomst in de transitzone bij de grenspolitie een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster besluit dat er geen argument wordt aangebracht waarom *in casu* het verzoek om internationale bescherming diende te worden behandeld volgens de versnelde procedure en waardoor de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

Verder, wat de gegrondheid van het beroep betreft, werpt verzoekster de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voert ter staving haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd twaalf (pers)artikelen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 2 en artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

- a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; of*
- b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of*
- c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of*
- d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of*
- e) de verzoeker kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag om internationale bescherming; of*
- f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid; of*
- g) de verzoeker enkel een verzoek doet om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn terugdrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te vrijdelen; of*
- h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan; of*
- i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting om zijn vingerafdrukken te laten nemen zoals bedoeld in artikel 51/3; of*
- j) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of de verzoeker onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.*

In het eerste lid, f), bedoelde geval neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, nadat hij een beslissing tot ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen.

In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.”

De motivering voor wat betreft de *in casu* gebruikte concrete juridische grond om een versnelde procedure toe te passen is in deze onvolledig nu in de bestreden beslissing niet wordt geëxpliciteerd op grond van welk subonderdeel van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet het verzoek om internationale bescherming van verzoekster via een versnelde procedure wordt behandeld.

Als feitelijke motivering voor de toepassing van de *in casu* versnelde procedure valt in de bestreden beslissing wel het volgende te lezen:

“U werd op 9 november 2023 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u niet voldeed aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied en aldus het

grondgebied van België onrechtmatig trachtte binnen te komen (DVZ, beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats d.d. 12 oktober 2023) rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.” (eigen onderlijning)

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet stelt dat de commissaris-generaal een verzoek volgens een versnelde procedure kan behandelen indien de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. (eigen onderlijning)

In zoverre uit de bewoordingen van de hoger weergegeven motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zich op artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet beroept ter rechtvaardiging van de toepassing van de versnelde procedure, ziet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet in hoe dit artikel *in casu* van toepassing zou kunnen zijn.

Uit de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de sanctie van de toepassing van een versnelde procedure gestoeld is op een weigering tot medewerking in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming (*Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 70*). Verder blijkt uit de parlementaire voorbereidingen dat bepaalde situaties die worden vernoemd in de eerste paragraaf van het gewijzigde artikel 57/6/1 verband houden met het gedrag of de houding van de verzoeker (artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c), d), g), h), en i) – poging tot misleiding met betrekking tot essentiële elementen van het verzoek, het achterhouden van essentiële elementen voor het onderzoek van het verzoek, het met opzet het onderzoek van het verzoek of het verloop van de procedure verhinderen, gebrek aan vrijwillige medewerking en ter kwader trouw zijn, het laattijdig indienen van het verzoek zonder gegronde reden, het indienen van het verzoek met als enig doel om een terugdrijving of verwijdering te verijdelen). Indien de omstandigheden van het desbetreffende geval erop wijzen dat dit gedrag of deze houding een gebrek aan medewerking inhoudt in hoofde van de verzoeker en indien de verzoeker bovendien niet overtuigend is geweest met betrekking tot het gegrond karakter van zijn verzoek, kan dit gedrag of deze houding de commissaris-generaal er eveneens toe aanzetten om het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen (*Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 114-115*).

Aangezien verzoekster, die op weg was naar Dubai, tijdens een tussenstop in Brussel reeds in de transitzone van de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden ingezien waarom er in haar hoofde sprake zou zijn van een weigering tot medewerking en een volgens artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet vereist laattijdig indienen van een beschermingsverzoek zonder gegronde reden. Aldus blijkt niet voldaan te zijn aan één van de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet.

Voor de behandeling van ingediende beschermingsverzoeken aan de grens dient overigens te worden gekeken naar het gestelde in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden evenwel nergens wordt verwezen, en dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°.

Indien niet binnen de vier weken, na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.” (eigen onderlijning)

Opnieuw wordt verwezen naar de parlementaire voorbereidingen, ditmaal inzake artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat:

“Deze bepaling beoogt de omzetting van de artikelen 43.1 en 43.2 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ten aanzien van een verzoeker die het grondgebied tracht binnen te komen en aan de grens wordt tegengehouden of die zich in de transitzone bevindt en die een verzoek indient, aldaar een beslissing nemen over het verzoek om internationale bescherming voor zover het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft zoals voorzien in artikel 57/6, § 3 of een beslissing ten gronde genomen in één van de situaties opgesomd in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Rekening houdende met een opmerking in het advies van de Raad van State (voetnoot 13), werd de situatie van onregelmatige binnenkomst op het grondgebied vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h) geschrapt voor wat betreft de grensdossiers omdat dit punt, niettegenstaande opgenomen in richtlijn 2013/32/EU, logischerwijze niet van toepassing kan zijn aangezien de verzoeker het grondgebied al is binnengekomen (en dus niet tracht binnen te komen). Voor wat betreft de situatie opgenomen in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, f) wordt het advies van de Raad van State niet gevolgd omdat artikel 43 van de richtlijn 2013/32/EU een beslissing over de grond van een volgend verzoek dat eerder ontvankelijk werd verklaard, duidelijk toelaat als een beslissing aan de grens.

Indien dergelijke beslissing niet mogelijk is, zal de Commissaris-generaal een beslissing tot verder onderzoek nemen en dient de verzoeker te worden toegelaten tot het grondgebied. Het verzoek wordt vervolgens door de Commissaris-generaal verder behandeld overeenkomstig de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De invoering van een beslissing tot verder onderzoek heeft als doel om binnen korte termijn duidelijkheid en rechtszekerheid te verschaffen zowel aan de betrokkene zelf als aan de minister of zijn gemachtigde, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied.

Dergelijke beslissing geeft immers recht op toegang tot het grondgebied, maar heeft geen andere invloed op de verdere afhandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal dient in alle gevallen een beslissing aan de grens te nemen binnen een termijn van 4 weken. Wanneer dit niet het geval is, dient betrokkene door de minister of zijn gemachtigde toegelaten te worden tot het grondgebied. In het geval dat, na deze toelating, de betrokkene niet het voorwerp vormt van een beslissing tot vasthouding genomen op basis van artikel 74/6, komt de verplichting voor de staat waar de reis begonnen is om de verzoeker terug te nemen te vervallen en de kosten voor vervoer ingeval van terugdrijving kunnen niet meer verhaald worden op de luchtvaartmaatschappij (zie artikel 5.1 ev. van Bijlage 9 van het Verdrag van Chicago). Het gaat hier immers niet meer om niet-toelaatbaar verklaarde verzoekers die worden vastgehouden omdat zij niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden.” (Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 123-124) (eigen onderlijning)

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het eerste lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet in onderhavig geval niet kon worden toegepast. Verzoekster, die volgens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 12 oktober 2023 het Rijk trachtte binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen, heeft in de transitzone van de luchthaven van Zaventem onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming ingediend, hetgeen het uiteindelijke doel van de reis was, zoals blijkt uit verzoeksters verklaringen, uit het verzoekschrift en zoals bevestigd ter terechtzitting. Het eerste lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet voorziet niet in de mogelijkheid om een beslissing te nemen over de grond van de zaak in een situatie, voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de grensdossiers. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet was aldus een verder onderzoek noodzakelijk en diende verzoekster toegelaten te worden het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting werpt de advocaat van verzoekster terecht op dat de toepassing van de versnelde procedure gevolgen heeft voor het verloop van het onderzoek. De verwerende partij, gevraagd naar haar standpunt in verband met de toepasbaarheid van de versnelde procedure, is van mening dat verzoekster de grensautoriteiten heeft misleid en dat bijgevolg een versnelde procedure aangewezen was. De Raad treedt deze zienswijze evenwel niet bij en verwijst naar wat *supra* is uiteengezet.

Uit het geheel van wat voorafgaat, blijkt dat er te dezen geen rechtsgrond voorhanden was voor het nemen van een beslissing volgens een versnelde procedure. De bestreden beslissing is behept met een

substantiële onregelmatigheid die noopt tot de nietigverklaring ervan, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 november 2023, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS